

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > בלבבי-א 007 ידיע לגלות הנשמה

בלבבי-א 007 ידיע לגלות הנשמה

קעב

והנה לאחר שזכה האדם ונפשו חשה בגילוי את אהבתו אליו ית"ש, ואת אהבת השי"ת אליו, הן אהבה התלויה בדבר והן את האהבה שאינה תלויה בדבר, עתה עבודתו להגיע לנקודה הפנימית של עבודת השי"ת ותכליתה, והיא קרבת השי"ת והדבקות בו.

קעג

ראשית על האדם לקבוע במחשבתו באמונת אומן, אמונה גמורה וחזקה עד למאוד, שהקב"ה נמצא בכל מקום ממש ממש. ודבר זה יכול להעשות, הן על ידי התבוננות פשוטה מתוך אמונה תמימה בדברי חז"ל הק', והן למי שנפשו צריכה בכך, על ידי עסק בחכמה הפנימית של התוה"ק, שעוסקת ומבארת את ענין זה - סוף כל סוף, עבודת כל יחיד ויחיד לקבוע זאת במחשבתו באמונה גמורה שכן הוא האמת המוחלטת, שהשי"ת נצב לידו. בכל עת ובכל שעה. ויחזור פעמים רבות מאוד על דברי הרמ"א בריש או"ח שהעתיק ענין זה מדברי הרמב"ם במורה נבוכים, וכן יקרא בדברי המסילת ישרים בפרק יראת חטא, ויחזור על כך אלפי ועשרות אלפי פעמים כפשוטו ממש ויתר על כן, עד אשר יקבע הדבר במחשבתו מאוד. וירגיל את עצמו בכל עת שפנוי, כגון שהולך ברחוב, מחכה לענין מסוים, וכו' וכו', יחזור במחשבתו על הענין הנ"ל, שהשי"ת נצב לידו, ובשעה שעובד על ענין זה, לא יעסוק בשום עבודה אחרת כלל, וירגיל עצמו בקומו בלכתו וכו' וכו' בכל עת, להזכיר לנפשו כן, עד אשר יקבע כן במחשבתו, ובאופן טבעי המחשבה נזכרת בכך לעתים קרובות מאוד. וברור הדבר שעבודה זו נעשת הן על ידי מחשבה והן על ידי דיבור, בסגנון הקב"ה נמצא כאן לידי ממש וכו' וכו', כל אחד לפי סגנון לשונו. מ"מ העיקר לזכור בכל עת שהשי"ת נצב לידו, הן על ידי דיבור והן על ידי מחשבה. לולי עבודה זו, האדם חש שהקב"ה נצב בגבהי מרומים, ו"אני" על הארץ. ובאמת זה אינו כן כלל, אלא הקב"ה נצב בכל מקום, וליד כל אדם בכל עת ממש, ועל ידי עבודה זו על האדם לסלק מחשבת הבל זו.

קעד

לאחר שזכה האדם ומחשבתו קבועה בכך שהשי"ת נצב לידו בכל עת, עתה עומדת לפניו עבודה נאצלה מאוד, וענינה לא לחיות עם הקב"ה בבחינת "הוא", נעלם. אלא בבחינת "אתה", נוכח - כלומר, אף שהאדם מאמין שהקב"ה נצב לידו, מ"מ הוא תופס את הקב"ה בצורה של "הוא", בצורה נעלמת, "כי לא יראני האדם וחי", ואין לשום נברא השגה בו, ולכך הקב"ה נתפס אצל בני אדם כנעלם, כ"הוא". אולם כבר אמרו רבותינו ז"ל, "שנעלם הוא משכלם, ונגלה הוא בלבותם", כלומר, אף שבהשגת השכל הקב"ה נעלם מכל הנבראים, ולא ישיגהו רעיון שכלי כלל, מ"מ גלוי הוא בלבות בני ישראל, "צור לבבי וחלקי הויה", ובלבו האדם יכול לחוש את הקב"ה ממש כנוכח דוקא. וזו עומק פנימיות עבודת האדם כאן עלי האדמות, לחיות עם הקב"ה כנוכח דוקא בכל עת ובכל שעה ממש.

ראשית על האדם להפנים זאת היטב במחו ולבו שזו צורת פנימיות אמיתת החיים, וכמ"ש הגר"א בריש או"ח, שזה "כל מעלת הצדיקים" עיי"ש. ויקבע כן במחשבת לבבו, שכל תכלית עסק התוה"ק וקיום מצותיה על כל פרטיהם ודקדוקיהם, וכן כל עסק בכל ענין בין רוחני בין גשמי, אינו אלא לתכלית זו, להביא את האדם למהלך של חיים שיחיה עם הקב"ה כנוכח בכל עת ובכל שעה ממש.

קעו

לאחר שברור לאדם שזו פנימיות אמיתת החיים, אזי צריך להרגיל את מחשבתו ולשונו לדבר עם הקב"ה בלשון נוכח דיקא בכל עת מצוא, בלכתו ובשכבו וכו' וכו', בכל ענין וענין שעוסק ישוחח עליו עם הקב"ה בלשון נוכח, ויתפלל ויבקש את עזרתו. אולם אין כאן הכוונה בעיקר לענין התפלה, אלא עיקר המכוון להרגיל עצמו לדבר עם הקב"ה בלשון נוכח דיקא בכל עת. והרי שהתפלה הוא היכי תימצא לתפיסת קשר עם הקב"ה בצורה של נוכח.

קעז

לבד מענין התפלה, ירגיל את עצמו לדבר בסגנון, "אתה ית' נמצא עמי", "אתה יתברך נמצא אצלי", "אני לא לבד כאן אתה אתי" ("גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי"), וכן לשונות מלשונות שונים כל אחד לפי ענינו. מ"מ הצד השווה שבהם, שימקד את דבורו בכך שהקב"ה נצב עמו ממש ממש. כן ירגיל את עצמו זמן וזמנים טובא, הן בעתות פנאי של רגעים ממש, והן בעתות מיוחדות לכך, וידבר כן במשך תקופה ארוכה, חודשים ושנים, ובכך יבקע את העלם הבורא ממנו, ויחוש בכל עת ובכל שעה שהקב"ה עמו ממש בצורה של נוכח, וימקד את חייו בענין זה, וכל עשיותיו יהיו פונים לענין זה דיקא. ולא יפריד עבודה זו מכל עבודתיו, תורה תפלה גמ"ח וכו' וכו', אלא יבין שבכל ענין תכליתו גילוי הנוכח על ידו, וידביק עצמו בכל ענין להשגת הנוכח, ולא יסיח דעתו מענין זה בכל עת ובכל שעה ממש (זולת זמן עסק התוה"ק) כל ימי חייו ממש ממש, עד יום מותו, ואזי יזכה להיות דבוק וצורר בצורר החיים, בו ית"ש, הן בעלמא הדיין והן בעלמא דאתי. ויוכל להעיד בנפשו ולומר "כל ימי בחד קיטרא אתקטרנא בקב"ה", שיהיה אדם שכולו התקשרות לקל חי, חיי עולמים.

למעלה מכל זאת יש בחינה עליונה של התכללות בא"ס, שע"ז נאמר "פה אל פה אדבר בו", ולא ניתן להכתב.

ידע האדם שעבודה זו אינה רחוקה מן האדם כפי שנראה כן לרבים מתחילה, אלא זהו ענין של הרגל. ומי שרק ירגיל את עצמו לעשות כן בפשיטות ובתמידות, יזכה לחיות כן ממש בודאי.

אציגה כאן כמה גרגרים מספר תורת המגיד (הנהגות), שיהיו להשלמת הבנת הדברים.

* * *

א

יראה להתבודד בכל יום במחשבתו עם הבורא יתברך, וימשוך אליו יראתו מחמת גדלותו, ויתנהג כך עד שיהא רגיל גם כשמדבר עם האנשים שלא ישכח את הבורא יתברך.

ב

ויחשוב תמיד וידבק עצמו בבורא יתברך באהבה גמורה, שהוא אוהב ית' יותר מכל דבר שבעולם, וכו'. ותמיד יהיה מחשבתו דבוקה בעולם העליון, בו ית'. וזה פירוש הפסוק ברמז, "מן המקדש לא יצא". וכשצריך לדבר מעניני העוה"ז, יהיה במחשבתו שהוא הולך מעולם העליון למטה, כמו אדם שהולך מביתו לחוץ, ודעתו לחזור תיכף, ובעת ההליכה חושב מתי יחזור לביתו, כך יחשוב תמיד בעולם העליון ששם ביתו העיקרי, בבורא ית', אף בעת שהוא מדבר בעניני העוה"ז, ויחזור תיכף מחשבתו לדבוק בראשון, וכו'. ועוד ידוע דכל הארץ הוא קב"ה, וכמו שבשפעו ית' כתיב "והחיות רצוא ושוב", כן יהיה בדרך הזה לעיין בענין עוה"ז, וישוב תיכף למקומו, וזו מדריגה גדולה עד מאד, וצריך זכות המחשבה והנשמה תחלה כדי שיהיה תמיד דבוק בעולם העליון בו ית'.

כשלומד צריך ליישב עצמו לפני מי הוא לומד, שלפעמים מרחק עצמו בלימודו מהבורא ית', לכך צריך לישב עצמו בכל עת ובכל שעה.

כשמדבר דברי תורה, יהיה במחשבתו כאלו אינו מדבר בפני בני אדם, רק לפני הבורא ית', וידבק במחשבתו בו יתברך.

יכול אדם שהוא דבוק לבורא ית' כראוי, להסתכל בכל דבר שהוא רוצה, ונראה שמסתכל על אותו דבר, והוא אינו מסתכל רק על הבורא ית'.

מעלה גדולה כשאדם מחשב ומהרהר תמיד בלבו שהוא אצל הבורא ית', והוא מקיף אותו מכל צדדיו, ויהיה דבוק כל כך שלא יהא צריך לישב בכל פעם שהוא אצלו ית', רק שיראה הבורא ית' בעין שכלו, ושהוא ית' מקומו של עולם. והכונה, שהרי היה קודם שנברא העולם, והעולם הוא העומד בבורא ית'. וא"כ צריך שיהיה דבוק כל כך שעיקר ראיתו תהא בבורא ית'. וזה האדם זוכה שיפרדו הקליפות מעליו, והם המחשכים ומבדילים בינו ית' ובין האדם, ומסתמים עיני שכל האדם להסתכל בבורא ית'. ויחשוב שהבורא ית' שופע מלמעלה למטה על ידי צינורות מלמעלה למטה בכל העולמות, ואנו הולכים בבורא ית' וכו'. וגם שיחשוב שהוא תמיד אצלו ית' כנ"ל. ואף שלפעמים יהיה בלא דבקות כל כך, ופעמים יהיה הוא בהתלהבות גדולה.

לפעמים שוכב אדם במטה, ונראה לבן אדם שהוא ישן, והוא באותו שעה מתבודד עם הבורא ית'. זה מדרגה גדולה, שיראה תמיד הבורא ית' בעין שכלו, כמו שמסתכל על אדם אחד, ויחשוב שהבורא ית' מסתכל גם כן עליו כמו אדם אחר שמסתכל עליו.

- [בלבבי משכן אבנה - ח"א](#) [1]

Source: <http://bilvavi.net/shiur/007-דיעלגלותהנשמה>

Links

[1] <http://bilvavi.net/bilvavi.alef>